

HOLLY RINGLAND

LES FLORES PERDUDES
DE L'ALICE HART

Empúries

narrativa

Holly Ringland

Les flors
perdudes de
l'Alice Hart

Traducció de Laia Font i Mateu

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *The Lost Flowers of Alice Hart*

© Holly Ringland, 2018

Il·lustracions: © Edith Rewa Barrett, 2018

Primera edició: juny del 2019

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

© de la traducció: Laia Font i Mateu, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.

Editorial Empúries

info@grup62.com

www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: gama, sl

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.671-2019

ISBN: 978-84-17016-93-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

CONTINGUT

1. Orquídia de foc negra	11
2. Flor de franel·la	23
3. Sempreviva viscosa	36
4. Brunònia blava	50
5. Verticòrdia pintada	58
6. Prostantera estriada	73
7. Campanetes grogues	84
8. Lliri de vainilla	94
9. Solànum violeta	110
10. Bursària	124
11. Lliri de riu	138
12. Mimosa vera	154
13. Flor de copa de coure	165
14. Eucaliptus de fulla estreta	185
15. Orquídia blava	195
16. Gatosa amarga	211
17. Bànsia vistosa	226
18. Waitzia taronja	237
19. Maireana perlada	250
20. Greví·lea de mel	263
21. Swainsona del desert de Sturt	275
22. Spinifex	291
23. Triptomene del desert	301
24. Calandrínia de fulla ampla	317

25. Pi del desert	334
26. Abutílon	354
27. Eritrina de fulla de ratpenat	369
28. Flor d'ocell	389
29. Cua de guineu	401
30. Roda de foc	408

Orquídia de foc negra

Significat: Desig de posseir
Pyrorchis nigricans | Austràlia Occidental

Necessita foc per florir. Brota de bulbs que poden haver estat latents. Estries carmesines profundes sobre carn pàl·lida. Es torna negra després d'haver florit, com socarrimada.

A la casa de fusta del final de la carretera, l'Alice Hart, de nou anys, seia al seu escriptori, al costat de la finestra, i s'imaginava tot de maneres de calar foc al seu pare.

Davant d'ella, sobre la taula d'eucaliptus que li havia construït el pare, tenia obert un llibre de la biblioteca. Era ple d'històries recollides de tot el món sobre els mites del foc. Tot i que bufava vent del nord-est, del Pacífic, amb gust de mar, l'Alice sentia olor de fum, terra i plomes que cremaven. Va llegir, xiuxiuejant:

El fènix se submergeix en el foc perquè el consumeixin les flames, per fer-se cendra i alçar-se'n renovat, refet, reformat: el mateix, però del tot diferent.

Va passar el dit per una il·lustració del fènix alçant-se: les plomes blanques i platejades brillaven, estenia les ales i tirava el cap enrere per cridar. Va apartar la mà ràpidament, com si la llepada de les flames daurades, roges acarbassades, li poguessin socarrimar la pell. Per la finestra, en una ràfega fresca, va entrar olor d'algues; els mòbils penjants del jardí de la mare avisaven que el vent s'anava enfortint.

Es va estirar per sobre la taula i va ajustar la finestra. Va apartar el llibre, mirant-se la il·lustració mentre s'acostava el plat de torrades que s'havia fet feia hores. Va mossegar un triangle sucatejat amb mantega i va mastegar el pa fred a poc a poc. Com seria, si el foc consumís el seu pare? Tots aquells monstres fets cendra, perquè s'alcés el millor d'ell, renovat per les flames, refet com l'home que era de vegades: l'home que li havia fet un escriptori perquè pogués escriure contes.

L'Alice va tancar els ulls, imaginant-se per un moment que el mar proper que sentia espetegar per la finestra era un oceà de foc rugent. Hi podria empènyer el seu pare, perquè el consumís com al fènix del llibre? I si n'emergia, brandant el cap com si es despertés d'un malson, i obria els braços per abraçar-la? *Bon dia, Bal*, potser diria. O potser tan sols xiuraria, amb les mans a les butxaques i un somriure als ulls. Potser l'Alice no tornaria a veure mai més com aquells ulls blaus es tornaven negres de ràbia o com el color li fugia del rostre i se li acumulava saliva a les commissures dels llavis, una escuma blanca com la seva pal·lidesa. Es podria centrar només a llegir en quina direcció bufava el vent, o a triar llibres de la biblioteca, o a escriure a l'escriptori. Refet pel foc, el contacte del seu pare sobre el cos embarassat de la mare sempre seria delicat; les seves mans damunt l'Alice, sempre dolces i afectuoses. Sobretot, bressolaria el nadó, quan arribés, i ella no passaria la nit desperta preguntant-se com podia protegir la seva família.

Va tancar el llibre. El cop feixuc va ressonar per la taula de fusta, que omplia tota la paret de l'habitació. L'escriptori era a sota de dues finestres grans que s'obrien al jardí de fal·lies, corns de cérvol i plantes papallona que la mare cuidava fins que les nàusees la vencien. Just aquell matí plantava plàntules de pota de cangur quan s'havia plegat i havia començat a tossir sobre les falgueres. L'Alice era a l'escriptori, llegint; en sentir les arcades de la mare, va sortir ràpidament

per la finestra i va anar a parar als llits de falgueres. Sense saber què més fer, li va agafar la mà ben fort.

—Estic bé —va dir ella estossegant, estrenyent-li la mà abans de deixar-la anar—. Només són les nàusees del matí, Bal, no pateixis. —Mentre tirava el cap enrere per agafar aire, els cabells pàl·lids se li van enretirar de la cara i van revelar un blau nou, morat com el mar a trenc d'alba, que rodejava un tall en la pell tendra de darrere l'orella. L'Alice no va poder apartar la mirada prou de pressa.

—Ai, Bal —va fer amoïnada la mare mentre s'aixecava amb dificultat—. És que no mirava el que feia a la cuina i he caigut. Amb el bebè em marejo molt. —Es va posar una mà a la panxa i amb l'altra es va treure unes engrunes de terra del vestit. L'Alice mirava les falgueres joves que la mare havia aixafat amb el cos.

Els seus pares havien marxat al cap de poc. Ella s'havia quedat a la porta fins que el núvol de pols que seguia la camioneta del pare s'havia dissipat en el matí blau. Anaven al poble a fer un altre control del bebè; la camioneta només tenia dos seients. *Fes bondat, bonica*, suplicava la mare mentre li fregava la galta amb els llavis. Feia olor de gessamí, i de por.

L'Alice va agafar un altre triangle de torrada freda i la va aguantar amb les dents mentre ficava la mà a la bossa de la biblioteca. Havia promès a la mare que estudiaria per a l'examen de quart, però de moment el test de mostra que l'escola per correspondència havia enviat per correu era sobre la taula sense obrir. Quan va treure un llibre de la bossa i en va llegir el títol, la mandíbula se li va afluixar. I es va oblidar del tot de l'examen.

En la llum tènue de la tempesta que s'acostava, la coberta en relleu de la *Guia del foc per a principiants* era una cosa gairebé viva, il·luminada. Els llamps resplendien en flames metàl·liques. Se li va estendre per la panxa un no-sé-què perillós i emocionant. Li suaven les mans. Acabava de tocar amb

els dits una cantonada de la coberta quan, com conjurades per aquella inquietud, les plaques del collar del Toby van dringar darrere seu. Se li va arrambar a la cama i li va deixar un rastre humit a la pell. Alleujada per la interrupció, l'Alice va somriure mentre el Toby s'asseia tot educat. Li va allargar la torrada i ell, ben content, la va agafar amb les dents i va fer un pas enrere per cruspir-se-la. Li regalimava bava de gos fins als peus.

—Ecs, Tobes —va fer l'Alice, esbullant-li les orelles. Va aixecar el polze i el va bellugar d'un costat a l'altre.

El Toby va remenar la cua per terra com a resposta. Va alçar una pota i l'hi va posar a la cama. El Toby havia estat un regal del seu pare i era el seu company més íntim. Quan era petit va mossegar massa vegades els peus del pare per sota la taula i ell el va llançar contra el lateral de la rentadora. El pare de l'Alice va prohibir que el portessin al veterinari i des de llavors que era sord. Quan l'Alice es va adonar que no hi sentia, ella mateixa es va encarregar de crear amb signes de les mans un llenguatge secret que compartien ella i el Toby. Va tornar a bellugar el polze per dir-li que era bo. El Toby li va xarrupar el costat de la cara i ella va riure amb fàstic, tot eixugant-se la galta. El gos va fer uns quants cercles i es va asseure als seus peus amb un cop sec. Ja no era petit, i semblava més un llop d'ulls grisos que no un gos pastor. L'Alice va arraulir els dits nus dels peus en el seu pelatge llarg i suau. Animada per la companyia, va obrir la *Guia del foc per a principiants* i de seguida va quedar absorta en la primera història.

En contrades llunyanes, com ara Alemanya i Dinamarca, la gent utilitzava el foc per cremar el que era vell i acollir tot allò nou per donar la benvinguda al començament del cicle següent: una estació, una mort, una vida o un amor. Hi havia qui fins i tot construïa figures enormes amb vímet i esbarzer i les encenia per definir un final i marcar un principi: per temptar els miracles.

L'Alice es va repenjar a la cadira. Tenia els ulls calents i lleganyosos. Va prémer les mans contra les pàgines, sobre la foto d'un home fet de vímet que cremava. A quin miracle donaria la benvinguda, el seu foc? Per començar, mai més no hi tornaria a haver soroll de coses que es trencaven a casa seva. La fortor agra de la por ja no impregnaria més l'aire. Podria plantar un hort sense que la castiguessin per haver-se equivoccat de paleta plantadora. Potser aprendria a anar amb bicicleta sense sentir que li arrencaven les arrels dels cabells per l'agarrada plena de ràbia del seu pare perquè no mantenia l'equilibri. Els únics senyals que hauria de llegir serien al cel, en comptes de les ombres i els núvols que passaven pel rostre del seu pare i l'alertaven de si era el monstre o l'home que va convertir un eucaliptus en un escriptori.

Això va ser després del dia que la va llançar al mar d'una empenta i la va fer nedar fins a la platja tota sola. Aquella nit ell havia desaparegut al cobert de fusta i no en va sortir en dos dies. Quan ho va fer, carregava el pes d'un escriptori rectangular, més llarg que ell alt. Estava fet amb els taulons de color crema d'eucaliptus maculat que havia estat guardant per construir un jardí de falgueres nou a la mare de l'Alice. L'Alice s'estava en un racó de l'habitació mentre el pare collava la taula a la paret, sota la finestra. Omplia el dormitori amb les fragàncies embriagadores de fusta fresca, oli i vernís. Li va ensenyar que el taulell s'obria amb unes frontisses de llautó i revelava un interior poc profund, llest per omplir-lo de papers, llapis i llibres. Fins i tot havia ribotat una branca d'eucaliptus en forma de braç per aguantar el taulell obert, així ella podia remenar a dintre amb les dues mans.

—La pròxima vegada que vagi al poble et portaré tots els llapis i colors que necessitis, Bal.

L'Alice se li havia llançat al coll. Feia olor de sabó Cussons, suor i aiguarràs.

—La meva baldufa. —La barba incipient li rascava la gal-

ta. Un vernís de paraules recobria la llengua de l'Alice: *Sabia que encara hi eres. Queda't. No deixis que el vent canviï, sisplau.* Però l'únic que va dir va ser:

—Gràcies.

Els ulls de l'Alice van tornar a virar cap al llibre obert.

El foc és un element que requereix fricció, combustible i oxigen per encendre's i cremar. Un foc òptim necessita aquestes condicions òptimes.

Va alçar els ulls, cap a fora el jardí. La força invisible del vent empenyia i estirava els testos de falzies, suspesos pels ganxos. Udolava per sota la fina escaleta de la finestra oberta. Va respirar fondo unes quantes vegades, omplint-se els pulmons i buidant-los a poc a poc. *El foc és un element que requereix fricció, combustible i oxigen per encendre's i cremar.* Fitant el cor verd del jardí de la mare, l'Alice va saber què havia de fer.

Mentre el vendaval s'acostava per l'est i travessava el cel en cortines fosques, l'Alice es va posar l'anorac a la porta de darrere. El Toby anava al seu costat i ella cargolava els dits entre el seu pelatge llanut. Ell va fer un gemec i li va fregar la panxa amb el morro. Tenia les orelles baixes. A fora, el vent arrencava els pètals de les roses blanques de la mare i els escampava pel pati com estels caiguts. Al lluny, al fons de la finca, hi havia la baluerna ombrívola del cobert del seu pare, tancat. L'Alice va palpar les butxaques de l'abric i hi va notar la clau. Va esperar un moment, desitjant ser valenta, fins que va obrir la porta i va sortir corrent de la casa, cap al vent, amb el Toby.

Malgrat que tenia prohibit entrar-hi, res no li havia impe-

dit imaginar-se què hi devia haver al cobert de fusta del seu pare. La majoria de vegades que s'hi tancava era després de les coses horribles que feia. Però quan en sortia, sempre era millor. L'Alice havia decidit que el cobert tenia una mena de màgia transformadora, com si dintre d'aquelles parets hi hagués un mirall encantat o una filosa. Un cop, quan era més petita, va tenir la valentia de preguntar-li què hi havia a dintre. No li va contestar, però després que li hagués fet l'escriptori, ho va entendre. Havia llegit sobre alquímia als llibres de la biblioteca; coneixia el conte del nan belluguet. El cobert del seu pare era on teixia la palla i la convertia en or.

Les cames i els pulmons li cremaven mentre corria. El Toby bordava al cel fins que, damunt d'ells, una llança de llamp sec li va fer amagar la cua entre les potes. A la porta del cobert, l'Alice va treure la clau de la butxaca i la va ficar al cadenat. No girava. El vent li picava a la cara i amenaçava de fer-li perdre l'equilibri; només l'escalfor del Toby premut contra ella la mantenia ferma. Ho va tornar a provar. La clau li feia mal a la mà quan l'empenyia, volent fer-la girar. No es movia. El pànic li va emboirar la vista. La va deixar anar, es va eixugar els ulls i es va apartar els cabells de la cara. Ho va intentar de nou. Aquest cop va girar amb tanta facilitat que el cadenat bé podria haver estat greixat. L'Alice va estirar fort el cadenat de la porta, va girar la maneta i va entrar fent tentines, amb el Toby enganxat al darrere. El vent va xuclar la porta i la va tancar amb un cop fort darrere d'ells.

L'interior del cobert, sense finestres, era fosc com una gola de llop. El Toby va grunyar. L'Alice el va buscar en la foscor per confortar-lo. L'eixordava l'allau de sang que li bategava a les orelles i els udols ferotges del vendaval. Les beines del delònix del costat del cobert queien sense parar l'una rere l'altra, com un estrèpit de sabatilles de llauna ballant per la teulada.

L'aire estava impregnat de la fortor acre del querosè.

L'Alice es va bellugar a les palpentos fins que amb els dits va tocar un llum a sobre del banc de fuster. En coneixia la forma; la mare en tenia un de semblant a casa. Al costat hi havia una capsa de mistos. Dins del cap li bramava una veu empipada. *No hauries de ser aquí. No hauries de ser aquí.* Es va encongir, però igualment va obrir la capsa de mistos. En va buscar la punta, la va rascar contra la pedra rugosa i va sentir l'olor de sofre quan una claror ràpida de foc va omplir l'aire. Va acostar el misto a la metxa del llum de querosè i va tornar a cargolar la coberta de vidre sobre la base. La llum es va estendre sobre el banc de fuster del pare. Davant d'ella, hi havia un calaix petit mig obert. Amb un dit tremolós, el va obrir. A dintre hi havia una fotografia i una altra cosa que no podia veure bé. Va treure la foto. Els marges estaven esquinçats i esgrogueïts, però la imatge era clara: una casa vella, laberíntica i resplendent, coberta d'enfiladisses. Va tornar a ficar la mà al calaix per agafar el segon objecte. Amb la punta dels dits va fregar una cosa suau. Ho va treure, cap a la llum: un ble de cabells negres lligats amb una cinta descolorida.

Una ràfega tremenda va fer picar la porta del cobert. L'Alice va deixar anar els cabells i la foto i es va girar de cop. No hi havia ningú. Només era el vent. El cor tot just se li començava a calmar quan el Toby va abaixar el cul i va tornar a grunyir. Tremolant, va aixecar el llum per il·luminar la resta del cobert del seu pare. La mandíbula se li va aflluixar; els genolls li feien figa d'una manera estranya.

Estava envoltada de dotzenes d'escultures de fusta, des de miniatures fins a estàtues de mida real, totes de les mateixes dues figures. Una era una dona gran, copsada en posicions diferents: olorant una fulla d'eucaliptus, inspeccionant plantes, estirada d'esquena amb un braç sobre els ulls i l'altre assenyalant enlaire; en una altra subjectava la vora de la faldilla, plena de flors que l'Alice no coneixia. Les altres escultures eren d'una nena: llegint un llibre, escrivint en un escriptori,

bufant les llavors d'una dent de lleó. Veure's a ella mateixa a les talles del seu pare li va fer venir mal de cap.

Una versió rere l'altra, les escultures d'aquella dona i aquella nena omplien el cobert i assetjaven el banc de fuster. L'Alice va respirar fondo i lentament, escoltant-se el batec del cor. *Soc-aquí*, deia. *Soc-aquí*. Si el foc podia ser un encanteri que transformés una cosa en una altra, les paraules també. Havia llegit prou per entendre l'embruix que podien posseir les paraules, sobretot quan es repetien. Si dius una cosa prou vegades, es farà realitat. Es va concentrar en l'encanteri que li bategava al cor.

Soc-aquí.

Soc-aquí.

Soc-aquí.

L'Alice anava girant en cercles lents, assimilant les figures de fusta. Recordava haver llegit sobre un rei dolent que feia tants enemics al seu reialme que creava un exèrcit de guerrers de fang i pedra perquè l'envoltés; passa que el fang no és carn i la pedra tampoc no és ni cor ni sang. Al final, els vilatans dels quals el rei intentava protegir-se utilitzaven el mateix exèrcit que ell havia creat per esclafar-lo mentre dormia. Un formigueig li va recórrer l'esquena quan va recordar les paraules que havia llegit feia una estona. *El foc requereix fricció, combustible i oxigen per encendre's i cremar.*

—Vinga, Tobes —va dir de pressa, agafant una figura de fusta, i després una altra. Imitant una de les talles, va fer servir de bol la samarreta per dur les figuretes més petites que va trobar. El Toby era al seu costat, neguitós. El cor li bategava amb força contra les costelles. Amb tantes estàtues al cobert, segur que el pare no se n'adonaria si en faltaven algunes de les més petites. Serien un combustible perfecte per practicar de fer foc.

L'Alice sempre recordaria aquell dia com el que li va canviar la vida irremeiablement, tot i que li costaria vint anys

entendre-ho: la vida es viu cap endavant, però només s'entén cap enrere. No pots veure el paisatge on ets mentre hi ets.

Mentre aparcava al camí d'accés, el pare de l'Alice agafava fort el volant, en silenci. Els blaus havien aparegut al rostre de la seva dona, que se l'acariciava amb una mà. Amb l'altra s'aguantava la panxa mentre es repenjava a la porta de la camioneta. Ell havia vist amb els seus propis ulls com havia tocat el braç del metge. Havia vist la mirada del metge. L'havia vista. I al pare de l'Alice se li havia disparat un tic sota l'ull dret. La seva dona s'havia marejat en incorporar-se després de l'ecografia; ell no havia volgut aturar-se a esmorzar per por de no arribar a la visita. Ella havia intentat mantenir-se dreta tota sola. El metge l'havia ajudada.

El pare de l'Alice va flexionar la mà. Els artells encara li feien mal. Va fer una llambregada a la seva dona, arraulida en ella mateixa, creant un abisme entre ells. Volia acostar-se-li, explicar-li que havia de ser més conscient del seu comportament per no provocar-lo. Si li parlava en flors potser l'entendria. Dròsera forçada, *moro si em descuides*. Eremòfila fúcsia, *remei i alleujament*. Ricinocarp pinifoli, *constància*. Però feia anys que evitava donar-li flors, d'ençà que havien marxat de Thornfield.

Avui ella no l'havia ajudat. Hauria d'haver tingut prou temps d'agafar esmorzar abans de sortir, així no s'hauria marejat i ell no hauria hagut de presenciar com toquejava el metge. Sabia com li costava anar al poble i veure com el personal mèdic li ficava les mans al damunt i a dintre. No havien anat a cap ecografia ni a cap control durant aquell embaràs, o amb l'Alice, que no hi hagués hagut cap incident. Realment era culpa d'ell que ella no li donés suport, cada vegada?

—Ja som a casa —va dir posant el fre de mà, i va apagar el

motor. La seva dona es va treure la mà de la cara i va agafar la maneta de la porta. La va estirar un cop i es va esperar. A ell li va esclatar el mal geni. Que no pensava dir res? Va obrir el tancament central, esperant que ella es girés i li somrigués agraïda, o potser fins i tot com a disculpa, però va escapollir-se com una gallina que fuig de la gàbia. Ell va baixar d'una revolada, cridant-la pel nom, i el vendaval el va silenciar bruscament. Fent una ganyota enmig d'aquell temporal punyent, va seguir-la amb ràbia, decidit a deixar les coses clares. Quan s'acostava a la casa, una cosa li va cridar l'atenció.

La porta del cobert era oberta. El cademat estava obert, penjant del forrellat. Un flaix de l'anorac vermell de la seva filla a la porta li va omplir la vista.

Quan la samarreta ja no va poder encabir més talles, l'Alice va sortir disparada del cobert, cap a la mitja llum tèrbola. Un tro va esmicolar el cel. Va ser tan fort que va deixar caure les talles i es va arraulir contra la porta del cobert. El Toby es va encongir amb el pèl de l'esquena eriçat. Ella va allargar la mà per calmar-lo i es va posar dreta, però una ràfega de vent la va colpejar i va tentinejar enrere. Oblidant-se de les talles, va fer un senyal al Toby i va córrer cap a la casa. Gairebé havien arribat al portal de darrere quan un llamp va trencar els núvols foscos en trossos de plata, una fletxa descendent. Es va quedar immòbil. En aquell flaix blanc, el va veure. El seu pare era al portal, els braços apuntalats als costats, les mans closes en punys. No li calia més bona llum ni menys distància per saber la foscor dels seus ulls.

L'Alice va canviar de direcció i va córrer cap al lateral de la casa. No estava segura de si el pare l'havia vista. Mentre corria entre les frondes verdes del jardí de falgueres de la mare, li va venir un pensament terrible: el llum de querosè del

cobert del pare. El cobert de fusta. S'havia descuidat d'apagar-lo.

Va entrar ràpidament per la finestra, fins a sobre l'escriptori, i va ajudar el Toby a pujar-hi amb ella. Es van asseure plegats, panteixant per recuperar l'alè. El Toby li va llepar la cara i l'Alice li donava copets distretament. Que sentia olor de fum? El terror li va recórrer el cos. Va saltar de l'escriptori i va arreplegar els llibres de la biblioteca, els va entaforar a la bossa i els va desar ben al fons de l'armari. Es va treure a batzegades l'anorac i també l'hi va llançar, i en acabat va tancar la finestra. *Algú deu haver entrat al cobert, pare. Jo m'he estat a casa esperant que tornéssiu.*

No va sentir que el seu pare entrava a l'habitació. No va ser prou ràpida per esquivar-lo. L'últim que va veure va ser el Toby ensenyant les dents, els ulls morts de por. Se sentia olor de fum, terra i plomes cremades. Pel costat de la cara se li va escampar una escalfor punyent que la va envoltar de fosc.